

lenőrzés hathatós keresztülvitelét biztosítják, — kiküszöbölendők azonban azok, amelyek zaklatásra adnak módot és jogtalan magánérdekeknek szolgálhatnak eszközü.

Az Ügyvédek Reformszövetsége első őszi társas vacsoráját október 15-én tartotta. Dr. Sebestyén Ernő, dr. Acsay Tihamér, dr. doberdói Breit Zoltán és dr. Wolf Ernő felkészítői az ügyvédség aktuális kérdéseit és különösen a fiatalabb ügyvédgeneráció égető problémáit ismertették.

JOGIRODALOM

Perjogi határozatok tára. Ötödik kötet. A kir. Kúria hivatalos kiadványa. Egy újabb testes kötet a Kúria terméséből, nem ugyan óbor (az 1923. óta hozott határozatok adják a kötet anyagát), de kiforrott. A gondosan összeválogatott döntések között akad azonban, amely a kiemelés méltóságát nem érdemli meg. A 745. sz. eset kimondja, hogy a haszonélvezet átruházhatatlan és csupán annak gyakorlása engedhető át. A 751. sz. határozat kimondja, hogy a telekkönyvi hatóság a perfeljegyzés okából hozzá benyújtott kereseteket akkor is áttenni köteles a perbírószághoz, ha a perfeljegyzés iránti kérelmet elutasítja. A P. H. T. a „Centuriae dubietatum“ szellemében kell, hogy készüljön; ahol nincs „dubietas“, az az eset ide nem illik. A két fenti határozat pedig nem igen enged dubietast.

A kötet megjelenése alkalmul szolgál arra, hogy egyik-másik döntést kiemelje. A bírói gyakorlat casuistikus rugalmasságára szemléltető példa a 727. számú határozat, amely az előző 496. számú — az elhagyó házastárs számára, a visszahívás jogát biztosító határozat kiegészítéséül — kimondja, hogy az elhagyott fél nem kötelezhető a felhívásnak való engedelmeskedésre, ha a másik fél magatartása az ő külön élésére jogot ad.

A személyiségi jog nem mindig egyöntetű megnyilatkozó védelme szempontjából jelentőséggel bír a 729. számú határozat, amely az elvált férjnek jogot ad arra, hogy volt felesége névviselési jogának elvonását kérje, ha erre a feleség utóbb érdemtelen. Érdemes megemlíteni okolásul, hogy az alsó bírói határozatok a Pp-nek a házassági bontóítélet elleni perújítást kizáró rendelkezése alapján, a névviselési jog utólagos megvonása iránt előterjesztett keresetet elutasítandónak mondták ki és csak a kir. Kúria döntése tisztázta, hogy a perújítás kizártsága az ily fajta kereset érdemleges elbírálásának

akadálya nem lehet. Az alsó bíróságok döntése mutatja, hogy mennyire káros bizonyos rendelkezéseknek, vagy bizonyos jogtételeknek gépies alkalmazása anélkül, hogy a jogtételek ható ereje jogászai elemzéssel megállapíttatnék. A másik megjegyzésünk ezzel kapcsolatban, hogy a kir. Kúria ugyancsak a perujítás kizártságára utalással elutasította azt a keresetet, mely a kötelék érintése nélkül tisztán annak kimondását kérte, hogy a bontó ítéletben megállapított vétkesség fenn nem forog. Ha kétségtelen is, hogy ez az utóbbi eset a perujítás kizártságához sokkal közelebb áll, a személyiségi jog oltalma érdekében azt az álláspontot foglaltuk el, hogy a perujítás kizártsága a vétkességi megállapítás revízióját sem zárja ki kényszerítő erővel. A perujítás kizártságára alapított érvet elvető határozat a Pp. vonatkozó szakasza értelmének helyes feltárásával a kérdés tisztázását minden esetre előbbre vitte. Ily fajta ellentét nyilatkozik meg a 815, illetve a 825. számú határozatok között is, amelyek közül az egyik a végrendelet alkotása után örökbefogadott gyermek javára is megállapítja a végrendelet hatályvesztettségének vélelmét, de ugyanezt megtagadja a feleség javára. Bár dogmatikusan az ellentétet a két határozat között eloszlatja az a körülmény, hogy a Kúria az örökbefogadott gyermek kötelesrészre jogosult mivoltára alapítja a döntést, illetve, hogy a feleséget kötelesrész nem illeti. Nézetünk szerint nem csupán a dogmatikus megalapozottság, hanem a családi kapocs foka is mérlegelendő lett volna és azt kell feltenni, hogy a feleség legalább oly közel áll, mint az örökbefogadott gyermek. Mint érdekes döntést kiemeljük a 743. számú határozatot, amely a vadászati jog gyakorlásának sikánszerű megzavarása miatt a kártérítési kötelezettséget megállapítja. Ez a döntés utal arra, hogy az erdőbeli vadállományt a folytonos láрма elkergeti és kíváncsiskodva tesszük fel a kérdést, vajjon mikor jut el a magánjogi jogfejlődés stádiuma oda, hogy a csend jogát az emberek javára is el ismerje.

B. S.

Kolosváry Bálint: Magánjog. Harmadik, átdolgozott és bővített kiadás. Budapest, 1930. Szerző rég bevált tankönyvének jelen kiadását a nála megszokott szerénységgel „a magyar magánjogból tartott egyetemi előadások rövid foglalata”-nak nevezi. Valójában ennél sokkal több: a magyar magánjog ágas-bogas útvesztőjében nyugodt, tiszta, fehér fényvel világító útjelző. A fontosnak a mellékestől, az általános jelentőségűnek a részletkérdéstől való kirostálása oly mesteri biztossággal ment e műben végbe, aminőre csak hi-